

v Školní větrník v

Úvodník

Milí čtenáři,

vítáme Vás u dalšího vydání školního větrníku. Letošní rok Vás Větrníkem provedou žáci 9. třídy, jako je každoročním zvykem. Přejeme příjemné čtení a krásné vánoční svátky a šťastný nový rok.

Co nás čeká a nemine

4. ledna ve čtvrtek se 1. až 5. třída od 8 hodin a 6. až 9. třída od 13 hodin zúčastní besedy s paní spisovatelkou Fišerovou.

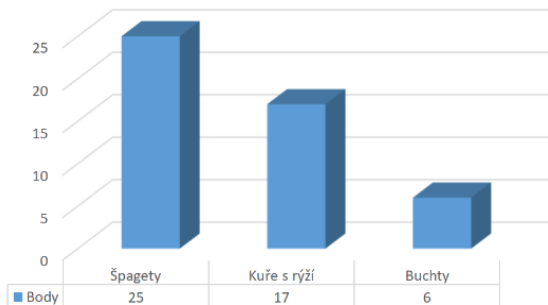
15. dubna v pondělí se koná zápis budoucích prvňáčků do 1. třídy.

23. dubna v úterý do budovy školy přijede Motani – projekce pro školy a školky.

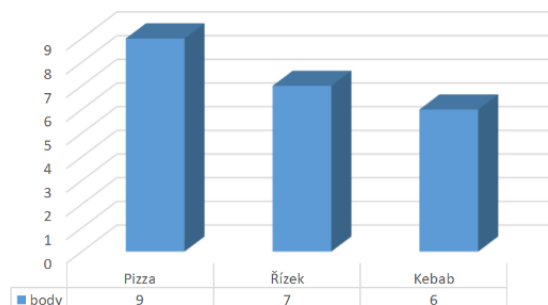
Anketa:

..

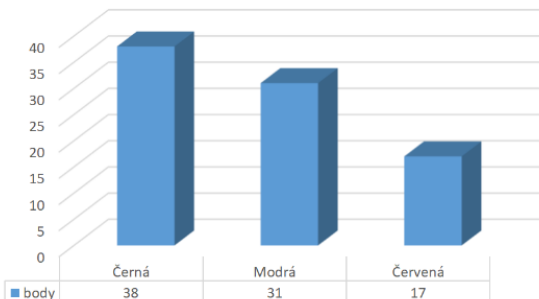
Oblíbená jídla na I. stupni

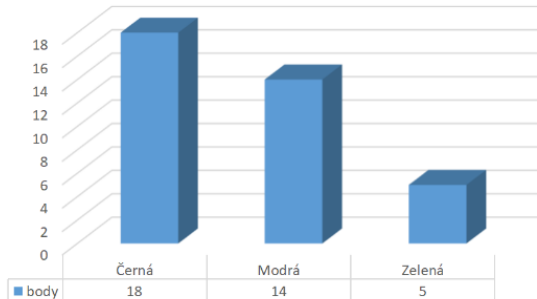
Oblíbená jídla na II. stupni

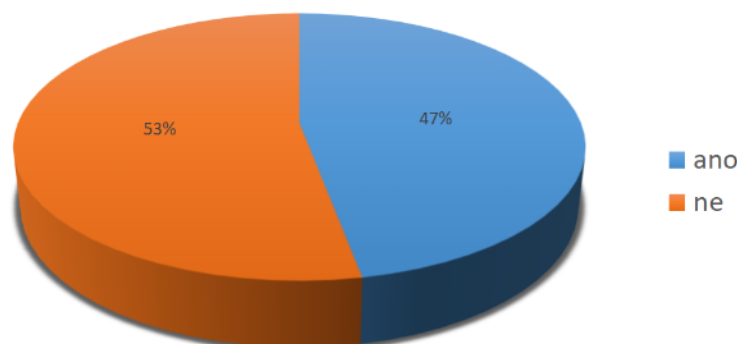
Oblíbené barvy na I. stupni

Oblíbené barvy na II. stupni

Patří ananas na pizzu podle II. stupně?

Zábava

Výlet do bazénu a na laser game v Liberci

Dne 6. září 2023 se 7. třída vydala do libereckého bazénu a na laser game. Nejdříve jsme navštívili laser game, kde jsme se rozdělili do skupin a soutěžili mezi sebou. Na konci si holky zasoutěžily jenom mezi sebou, jedna proti všem. Potom jsme se přesunuli do libereckého bazénu, tam jsme si užili spoustu zábavy. Po dvou hodinách jsme jeli zpátky do Vysokého nad Jizerou, kam jsme dorazili až v 19 hodin. Celý den se nám moc líbil a budeme rádi, když si ho budeme moct s naší paní učitelkou a s paní asistentkou zase zopakovat.

Sabina Hladíková, 7. třída

Trochu jiná hodina chemie v 9. třídě

V pátek 1. prosince proběhla v 9. třídě nezvyklá hodina chemie v režii dvou žáků, kterým paní učitelka předala svoje žezlo.

Výuky se ujali Saša Vocel s Adamem Václavíkem. Předvedli velice poutavou hodinu, která byla zaměřená na tematický okruh s názvem galvanické články a olověné akumulátory.

Do výuky si připravili veškeré pomůcky k laboratorním pokusům, které pak prezentovali.

Dozvěděli jsme se, na jakém principu fungují galvanické články. Navázali také praktickou ukázkou zaměřenou na význam a fungování akumulátorů.

Svoje pokusy s výkladem doplnili i zápisem a informacemi o osobnostech, které položili tomuto odvětví základy, například Alexandr Volta a Luigi Galvani.

Paní učitelka dohlížela na bezpečnost a shrnula ukázky pokusů, což dokazují fotografie z hodiny.

Na závěr byli chlapci odměněni potleskem všech zúčastněných a dostali jedničku.

Již se těšíme na další podobně koncipované hodiny.

Žáci 9. třídy

Halloween

Dne 31. října se ve škole konal halloween. Bylo to zábavné, žáci a vyučující přišli v maskách. Paní učitelky byly strašidelné, hlavně paní učitelka Hlaváčová. V 10:00 se konalo vyhlášení na sále. Nejlépe maskovaná třída byla 5. třída z prvního stupně. Mně i mým spolužákům se tento den moc líbil a zopakoval bych si ho.

Štěpán Patera, 7. třída

Černobílý den

Dne 30. listopadu 2023 se na naší škole konal „černobílý“ den. Pointa tohoto dne spočívala v tom, vzít si na sebe černé či bílé oblečení, nebo tyto dvě barvy nějak zkombinovat. Zúčastnila se skoro celá škola, až na pár jedinců. Akce se nám líbila a určitě se budeme těšit na další podobné nápady.

Natálie Body a Karolína Fidlerová, 9. třída

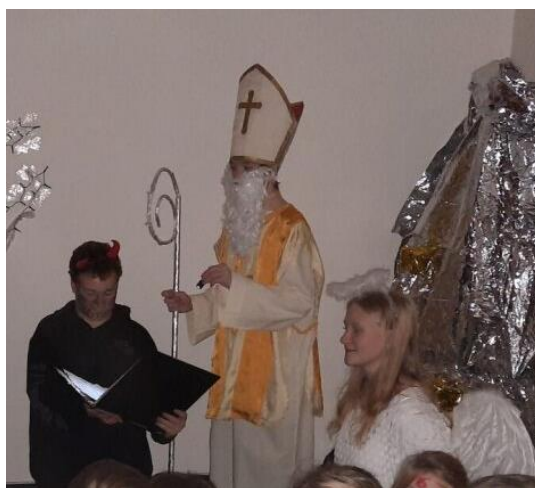

Na fotografiích můžeme vidět děti z 1. a 2. stupně.

Mikulášská nadílka

V úterý 5. prosince si žáci z 9. třídy připravili pro 1. a 2. stupeň mikulášskou nadílku, převlékli se za Mikuláše, anděla a čerty. Peklo nepřipravili na sále jako jiné roky před tím, ale ve školní družině. Skupinka čertů si postupně chodila pro každou třídu, kterou odvedla do pekla. Na 8. třídu se dostala řada až pátou hodinu. Děti do pekla chodily jednotlivě a plnily různé úkoly. Museli jsme si obtisknout prst u svého jména, udělat kliky nebo dřepy, poskládat špalíčky od nejmenšího po největší, přejít lavičku, najít uhlík mezi špagetami, postavit z polínek pyramidu a na konec prolézt rourou. Poté, co jsme se všichni sešli na konci, udělali jsme půlkruh před Mikulášem, který nám řekl hříšníky v naší třídě. Abychom dostali odměnu, museli jsme něco zazpívat, zpívali jsme Třešně zrály. Za to každý dostal přesnídávku a adventní kalendář. Moc se nám to líbilo a užili jsme si to. Měli to moc hezky připravené.

Dominika a Michaela Lánské, 8. třída

Návštěva libereckého bazénu

Dne 27. 11. 2023 jsme navštívili liberecký plavecký bazén. Jeli zájemci ze šesté, sedmé a osmé třídy. Nejvíce byla využita vířivka a tobogány. Dokonce otevřeli dva skokanské můstky, malý a střední, ten byl vysoký asi sedm metrů. V bazénu jsme strávili dvě hodiny. Nastupovali jsme ráno ve Vysokém nad Jizerou a vystupovali v Tanvaldu na vlakovém nádraží, kde jsme přesedli do vlaku a jeli směr Liberec. Když vlak dojel do Liberce, měli jsme půl hodiny čas, a tak jsme se vydali do obchodu, kde byl půlhodinový rozchod. Cestou domů jsme jeli opět vlakem do Tanvaldu, ale autobus, kterým jsme měli jet, měl půlhodinové zpoždění, a tak nám nezbývalo nic jiného než jet přes objížděku, která trvala hodinu. Ale v bazéně jsme si to moc užili i přes to, že jsme strávili hodinu v autobuse. Tyto výlety se mi moc líbí a byla bych ráda, kdyby paní učitelky vymyslely opět něco podobného.

Michaela Paterová, 7. třída

Elektrokroužek

S Elvírou v Praze

11. listopadu 2023 členové elektrokroužku, Adam Václavík a Saša Vocel, vyrazili na 5. veletrh čisté mobility a řešení pro e-mobilitu. Pořadatelem byl e-salon. Něco takového by nás samotné ani nenapadlo. Milan Fügner je totiž členem asociace pro elektromobilitu České republiky. Jejíž předseda nás asi půl roku lákal na tuto akci. Když jsme s tím souhlasili a přes četné komplikace dorazili na dané místo a v daný čas, nevěřili jsme vlastním očím. Samozřejmě že i s Elvírou (doma dělaný elektrický malotraktor). Předseda nás uvítal a ukázal, kde budeme mít stanoviště. Přes celý výstavní pavilon Praha Letňany jsme se projížděli na Elvíře, ze které opadávalo bahno. Naštěstí si toho kromě nás nikdo nevšiml. Celý den, který jsme tam strávili, se nám moc líbil, ale nemůžeme uvěřit, že takový nevýrazný kroužek se může dostat až tak daleko!

Alexandr Vocel, 9. třída

Co jsme se naučili na elektrokroužku

Jeden by řekl, že je na elektrokroužku nuda. Ale skutečnost je jiná. Vezměme si kupříkladu malý elektromobil, který už prošel několika generacemi předchozích členů. Jak už sám název napovídá, je opravdu malý. Ale je to elektromobil jaksepatří! Je to vlastně prkénko, které má kolečka a vzadu má elektromotorek, který pohání dvě zadní kola. Jenomže všechna kola na našem elektromobilu nesedí ve standardních ložiscích, ale v improvizovaných ložiscích ze svinutého drátu. Nevypadá to ovšem esteticky, ale je to zcela funkční vyřešení našeho problému. Navíc mezi závity drátu se udržuje olej! Jenže u elektromobilu je třeba vyřešit pohon! Z čeho bychom ho poháněli? Milan přinesl jakýsi starý stěračový motorek a starší, nepříliš dobré lithiové akumulátory. A nosí je na kroužek. Takže my z nich můžeme napájet motor malého elektromobilu. Řízení našeho elektromobilu jsme vyřešili dvěma tlačítky a stykači. Řidič našeho elektromobilu drží jakési víčko od nějakého spreje, kde jsou zabudována dvě tlačítka--- červené a-- černé. A řidič číslo 2 či spolujezdec drží dlouhou bambusovou tyč, kterou strká elektromobil napravo či nalevo. Po zmáčknutí kupříkladu červeného tlačítka začne elektromobil couvat. Po zmáčknutí černého tlačítka vystartuje elektromobil vpřed. Ale copak se stane, když se zmáčknou obě tlačítka najednou? Na tuto odpověď přišli teprve minulý rok deváťáci. Povedlo se jim přitom zmáčknout obě tlačítka. A jistě vás zajímá, co se stalo. No nebylo toho mnoho, trochu se z toho zakouřilo, zasmrdělo to a jinak nic moc. Poté jsme několik kroužků hledali, kde jsme zapojení trochu popletli. Vyměnila se u něj celá elektronika, aby se zabránilo dalšímu „požáru“.

Elektrokroužek se nekoná jen ve škole, elektrokroužek základní školy ve Vysokém nad Jizerou pořádá také „sešlosti“ u našeho vedoucího Milana Fügnera. Spočívá to v tom, že se obvolá několik bývalých členů kroužku a stávajících členů kroužku. Všichni se nějak dopraví do Stanového, kde má Milan chalupu. Často nasedneme na Elvíru (pro ty, kteří neví, je to elektrický zahradní traktůrek, doma vyráběný). Třeba i v 7 lidech. A uháníme si to rychlostí chůze někam na výlet. Ale naše výlety musíme s Elvírou plánovat tak, aby nám stačila kapacita akumulátoru i na cestu zpátky. Jelikož kdyby se nám tento akumulátor vybil, už nikam nedojedeme. A mnohé takové chvílky, když k Milanovi přijedeme, jsou často natočeny a zveřejněny na internetových stránkách <http://fugner.cz/>.

Takováto setkání jsou často zakončena „hostinou“, kde jíme buřty opékané na rožni poháněným vodním kolem na svrchní vodu či vafle, které si připravujeme na téměř stoletém vaflovači. Ten má také nějakou tu historii za sebou. Jako skoro vše.

Alexandr Vocol a Adam Václavík, 9. třída

Exkurze u Milana

Náš štáb se vypravil do Stanového k Milanu Fügnerovi do jeho chalupy. Když se to tak vezme, vlastně to není jen taková chalupa, je to totiž bývalý mlýn. Milan Fügner má rád vše, co jezdí či pohybuje se, svítí nebo jakkoliv funguje na elektrinu. Takže když přijdete k němu domů, uvidíte na půdě celý promítací sál s promítacími stroji na filmy 16 mm a 35 mm. Ale to není nic z toho, co má doma. I když se tato chalupa zdá od pohledu malá, je docela nafukovací. Když sejdete schody, uvidíte jen docela normální předsíňku. Ale pak vyjdete z předsíňky do jakési chodbičky, kde už je na jedné straně srovnáno dříví. Na druhé straně uvidíte veškeré řízení malé vodní elektrárny na půl kilowattu. A když se v té předsínce rozhlédnete, uvidíte vysouvací dveře do jeho dílny. K vybavení bez odborného dozoru ale nemůžeme. Nesmíme zapomenout zmínit se o doma vyráběné svářečce nebo na koleně vyrobeném soustruhu. A o velkém nepořádku. Hostitelem jsme byli pozváni i na verandu, kde z jedné strany můžete vyjít přes padací most. Ovšemže je most poháněn elektrickou silou. A na druhé straně můžete naléznout kromě „suchého splachovacího WC“ i elektrický výtah na dřevo. Samozřejmě že výtah není jenom na dřevo. Jeho konstrukce je sestavena ze dřeva a výtah je poháněn upraveným automobilovým dynamem na 24 V. Do výtahu jsme jednoduše nastoupili, zmáčkli tlačítko a výtah vás svezl dolů či nahoru. Pod verandou si Milan připravuje dřevo na zimu svými doma vyráběnými stroji. Například cirkulka či klínová štípačka na dřevo s velkým setrvačником. Jen o kousek dále ve sklepě parkuje Elvíra. Má tam, chudák, docela vlhko, ale musí to přežít, nedá se nic dělat. Když půjdeme o kousek dál, přijdeme k rybníku jménem „Louže“, ze kterého je přiváděna voda do té malé elektrárničky s výkonem 0,5 kW. Naše exkurze skončila tak rychle, jako začala. Ani jsme si nestihli upéci vafle na téměř stoletém elektrickém přístroji. Zavolali nám totiž rodiče a musili jsme domů.

Alexandr Vocol a Adam Václavík, 9. třída

Pozdrav ze mlýna

Zdravím ze mlýna. Posílám neuvěřitelnou a náhodnou fotografii ze chvilkového setkání prvního předsedy elektrokroužku v Praze v roce 1960. Setkal se tady na mlýně s nynějším prezidentem a viceprezidentem elektrokroužku. Bylo to hezké setkání po letech, popovídali si o jízdě elektrické tříkolky po Praze, tříkolka jako hudební vůz apod.

Zdraví Fügner.

Perličky z lavic

I tento rok se urodilo mnoho perliček ze školních lavic a my se s Vámi o ně podělíme.

picca – pizza

suši – sushi

řísky – řízky

bes nebo does be – is

Právě narozené dítě? batole

Jak se nazývají ptáci, kteří krmí mláďata? maminka a tatínek

Název medvídka živícího se na bambusovými výhonky? Medvídek PÚ

Cizopasná houba prorůstající jabloní? mucholapka

Kdo byl Jan Hus? básník nebo císař

Dílo Jana Husa? O babičce

Jaké ideální vlastnosti by měl mít panovník? být nesmrtelný

Co znamená biografie? malíř

Kdo je Hospodin? hospodský

Kdo byl kacír? kat

Stalo se...

Exkurze do Památníku zapadlých vlastenců v Pasekách nad Jizerou

Ve středu 18. října jsme se zúčastnili exkurze do Památníku zapadlých vlastenců v Pasekách nad Jizerou.

Po třetí vyučovací hodině, tedy v 10 hodin, jsme jeli autobusem do Rejdic a odtamtud jsme šli pěšky k muzeu. Po vyfocení před muzeem jsme byli uvnitř přivítáni hodnou a milou paní, která nás provedla. Muzeum bylo velmi krásné a zajímavé. Viděli jsme tehdejší třídu, kde se učily děti. Dozvěděli jsme se, že název Paseky nad Jizerou mají název od pasek (území, na kterém byly vykáceny stromy). Také jsme se dozvěděli, že Věnceslav Metelka, který bydlel v Pasekách, se proslavil tím, že začal vyrábět housle. A dál v tom pokračovali i jeho potomci, výroba trvá až do dnešní doby. Housle byly vymyšlené už dávno, ale ty jeho byly velmi kvalitní. A právě tím se proslavil.

Na konci prohlídky nám paní pustila video o houslích. Poté jsme si mohli ještě koupit nějaký suvenýr. Poděkovali jsme za krásný výklad, rozloučili se a šli na autobus do Rokytnice nad Jizerou.

Tato exkurze se nám moc líbila. Děkujeme a těšíme se zase příště.

Adéla Knopová, 8. třída

Divadlo 5. třída

Dne 9. října navštívila 5. třída divadlo ve Vysokém nad Jizerou. Představení se jmenovalo Sněhová královna. Poprosili jsme žáky 5. třídy, aby nám něco napsali o představení, jak se jim líbilo, co je zaujalo a co si zapamatovali. Je toho opravdu hodně, proto zveřejníme jenom některé příspěvky.

Děti napsaly:

Bylo to hezké, líbila se mi sněhová královna, text té pohádky a d'ábel, byla to nejlepší pohádka na světě, všichni, co tam hráli, byli suproví.

Bylo to hezké, protože jsme se neučili. Nejvíc se mi líbili skřeti a havran, byl srandovní.

Bylo to husté, bylo to nádherné, byli šikovní. Představení bylo zajímavé, všechno se mi líbilo, byli fakt moc úžasní.

Moc se mi to líbilo, protože tam byly dobré efekty a všichni dobře hráli.

Líbilo se mi to, protože to bylo hezky zpracované a ty postavy byly hezké a mluvily plynule, nezadržávaly se, pohádka měla krásný děj.

Nejvíc se mi líbily jejich převleky a jistota ve slovech nebo zvukové efekty. Moje nejoblíbenější postava je vrána.

Líbilo se mi, že hezky hráli a hezky tam střídali počasí a roční období. Také se mi líbil ten děj se sněhovou královnou. A jak Gerda šla za sněhovou královnou. Podle mě byla nejlepší postava havran.

Divadlo se mi líbilo, bylo zajímavé, dobrodružné, dobře zpracované, někdy napínavé. Líbila se mi na konci opona, která se otevírala a zavírala, a všichni se smáli. Měli hezké kostýmy, které byly hezky zpracované a realistické.

Líbili se mi skřeti a nejvíce havran, bylo srandovní, jak mluvil a měl hezký kostým.

Líbilo se mi to, protože tam hráli skřeti, kteří měli hrubý hlas. A měli dobré osvětlení.

Bylo to hezké, protože to bylo hezké a napínavé. Nejvíce se mi líbil havran.

Líbilo se mi to, protože jsme přišli o češtinu, a moje nejoblíbenější postavy byli skřeti a loupežníci.

Bylo to moc pěkné. Měl jsem radost, že nebyla čeština. Nejlepší byl lucifer, protože byl plešatý a vtipný.

Bylo to skvělé, například že tam byly dobré postavy nebo že jsme přišli o český jazyk. Nebo když na konci roztahovali a zatahovali závěsy.

Líbilo se mi to. Hráli tam: Gerda, Káj, sněhová královna, skřeti a víly.

Bylo to super. Všichni to nádherně sehráli. Líbili se mi loupežníci.

Hráli hezky, líbilo se mi to hodně, bylo to dobré, dávám 10/10. Líbil se mi havran, protože byl černý, velký a srandovní. Taky se mi líbilo, že jsme přišli o český jazyk.

Bylo to dobře zpracované, když střelili a rozbili zrcadlo. Líbilo se mi vše, líbil se mi děj, kostýmy i ty postavy.

Divadlo 8. a 9. třída

V pátek 6. 10. navštívila 8. a 9. třída Krakonošovo divadlo. Zhlédli jsme představení Romeo, Julie a tma od ochotnického souboru Lípa. Divadelní hra pojednávala o tom, že se dívka židovského původu nedostavila do koncentračního tábora, kde měla své rodiče. Když šel mladý hoch ze školy, všimnul si smutné dívky, ke které promluvil, ale dívka neprojevila zájem. Jelikož dívce spadl kufr, chlapec si nemohl nevšimnout, že na jejím kabátě byla připnuta Davidova hvězda. Poté mu dívka pověděla svůj příběh a on se jí rozhodl pomoci. Ukryl ji ve skladu rodinné firmy, kde trávil čas focením. Dívce připravil postel, lavor s vodou a vědro jako záchod. Také jí vysvětlil, že nemá nikam chodit. Vedle jejího pokoje je krejčovství, kde pracuje jeho táta. Ale pořád neznali svá jména. Nakonec se dívka představila jako Esterka a chlapec Pavel. Na noc vždy chodil Pavel domů, ale hned ráno přišel s malou snídaní za Esterkou. Jejich příběh byl pořád stejný, ale po nějaké chvíli se do sebe zamilovali. Oba měli velké plány, až vše skončí. Mezitím Pavel se svým kamarádem Vojtou složili maturitu. Jednoho večera byly slyšet střely a z okna byly vidět tanky. Pavlův soused Rejsek měl už dříve podezření, že někoho schovávají, a tak začal rvát, že je zabijí kvůli ní. Ester se, když to slyšela, rozhodla utéct. Nedošla moc daleko, za rohem si jí všimnul voják, který nejspíš neměl srdce, a tak ji zabil. Nebyla jediná, kdo v tomto příběhu umřel. Příběh na nás velmi zapůsobil.

Tereza Chladilová, 8. třída

Dravci

Dne 2. listopadu se žáci 1. a 2. stupně zúčastnili akce s dravci. Tato akce se konala na sále, začala v 8:00 a končila v 9:00. Naučili jsme se spoustu věcí a mohli jsme se zeptat na různé otázky. Některé z nich byly i zábavné, například když se tam někdo zeptal: Co se stane, když spadne vejce? Asi tak v polovině času, co jsme tam byli, byli vybráni

někteří žáci z 9. třídy, kteří si mohli zkusit držet sovu. Ta létala nad hlavami ostatních žáků. Právě toto se mi nejvíce líbilo.

Natálie Skrbková, 6. třída

Vánoční jarmark

Dne 7. 12. 2023 se na naší základní škole konal vánoční jarmark. Vše začalo v půl třetí, kdy se začali scházet maminky, tatínkové, sourozenci, babičky, dědečkové a všichni přátelé, kteří si to sem přišli užít. Všichni lidé si mohli zajít do kavárničky, do dílniček, které se nacházely v jednotlivých třídách, nebo měli možnost si zakoupit něco z výrobků žáků. Hlavním programem bylo krásné vystoupení dětí z celé vysoké školy. Programem nás prováděla Bára Šimůnková a Tereza Nechanická. Na jevišti se objevil například sborový zpěv, tanec a hudební nástroje. Věříme, že si to všichni užili, a doufáme, že se spolu sejdem v co největším počtu i příští rok.

Jan Šilhán a Zdeněk Petřina, 8. třída

Projektový den v ZŠ s Armádou České republiky

Dne 6. listopadu se v naší základní škole konal projektový den v rámci POKOS, což znamená příprava občanů k obraně státu, který pro nás připravilo Krajské velitelství armády ČR v Liberci.

Akce se zúčastnilo 80 žáků a žákyň včetně vyučujících.

Na čtyřech stanovištích měly děti možnost seznámit se s činností a významem armády, se zásadami první pomoci a resuscitací, s technikami bojových sportů a sebeobranou a s používáním ochranných prostředků protichemické ochrany i s ukázkami zbraní.

Všechny aktivity byly doprovázeny názornými ukázkami, což děti velice zaujalo. Měly tak možnost získat spoustu nových a důležitých informací od fundovaných lektorů. Jednotlivé činnosti si mohly děti vyzkoušet na vlastní kůži.

Žáci výborně reagovali na otázky týkající se první pomoci, zapojovali se do praktických ukázek, zkoušeli rozebírat a sestavovat pistole, pokoušeli se zapojit s vojáky do sebeobranu v případě napadení agresorem. Zručnost prokázali i v nasazení plynové masky a ochranného oděvu a výborně odpovídali na otázky z historie naší armády. Dověděli se i o významu a pomoci našich misí v Africe a dalších rozvojových zemích, kde probíhá občanská válka.

Tento projektový den výrazně obohatil povědomí dětí o funkci naší armády a přinesl nové informace a zkušenosti potřebné pro náš každodenní život.

Akce byla velkým přínosem pro všechny zúčastněné děti, což bylo zřetelné na jejich reakcích, a rovněž pro učitele.

Naše škola se pravidelně účastní krajských kol armádní soutěže Ještědská hlídka a v loňském roce naše týmy starších a mladších žáků obsadily 4. a 6. místo. Letos jsme se dokonce umístili na 4. a 2. místě, takže „na bedně“. Už se těšíme na další ročník soutěže, na který se už začínáme pomalu připravovat.

Jaroslava Haklová

Jilemnická firma Brano

Dne 22. září jsme s 8. třídou navštívili jilemnickou firmu Brano. Ta se specializuje na výrobu tlumičů do nákladních aut a houkaček do kamionů. Pan průvodce nám vysvětlil, jak se z plechu pomocí všelijakých strojů a robotů vytvoří tlumič, který se pak používá například ve firmě DAF a SCANIA. Následně jsme se šli podívat na výrobu houkaček. Zde jsme byli šokováni informací, že jsou jedna ze dvou firem, kde se tyto houkačky vyrábějí. Nakonec jsme se zúčastnili kvízu, ve kterém jsme mohli vyhrát pěkné ceny. Bylo to zajímavé.

Karel Burgermeister, 8. třída

Ukázka, jak to chodí na školách v jiných zemích

Otázky na slovenskou školu, se kterou jsme si vyměňovali kreslené záložky:

Kolik hodin týdně máte povinných? Míváte ranní a odpolední výuku? Jaké předměty si můžete zvolit jako nepovinné?

Denne máme povinných 6 hodín. Vyučovanie máme od 7.40 do 13.05. Máme len povinné predmety.

Jaké kroužky Vaše škola nabízí?

Napr. gymnastický, krúžok varenia, tanečný, masmediálny, stolno tenisový, O2 akadémia...

Máte povoleno používat ve výuce mobilní telefony? Nebo jen o přestávce? Nebo vůbec?

Nemôžeme používať telefóny.

Chodíte do tělocvičny mimo školu nebo ji máte přímo ve škole?

Telecvičňu máme priamo v škole.

Máte jídelnu přímo v budově školy? Můžete si vybrat ze 2 nebo více obědů nebo máte pouze jeden?

Jedálňu máme pri škole, máme na výber iba jedno jedlo. Vždy máme polievku a potom druhé jedlo. Často dostávame k obedu nejakú sladkosť, šalát, alebo ovocie.

Kolik máte ve škole dětí? (Rozděluje třídy např. na 8. A, B...?)

V škole máme okolo 170 detí. Triedy nerozdeľujeme. Súčasťou našej školy je aj škôlka, kde chodí 40 detí.

Jak jste hodnoceni, máte známky? (1-5 nebo A-F)

Máme známky.

Máte v rámci výuky slovenského jazyka řečnická cvičení?

Nie nemáme, ale mávame recitačné súťaže.

Jezdíte na školní výlety, kde strávíte více jak jeden den?

Áno, starší žiaci chodia aj na viacdňové výlety.

Jaká místa jste v rámci exkurze navštívili?

Navštívili sme Osvienčim, Londýn, Prahu, Viedeň a mnohé iné miesta u nás na Slovensku.

Dostáváte ředitelská volna?

Občas.

Pokud máte velké přestávky, můžete jít mimo školu?

Nie nemôžeme, ale prvostupniari sa chodia na školský dvor cez veľkú prestávku vyvetrať von.

Jak přísné máte učitele/učitelky? Dostáváte hodně domácích úkolů nebo jich máte málo?

Naši učitelia nie sú prísni. Áno, dostávame veľa domácích úloh.

Zapojuje se Vaše škola do nějakých akcí? Případně do jakých?

Áno, zapájame sa do mnohých akcií. Posledné sú: Koľko lásky sa zmestí do krabice od topánok, Čerstvé hlavičky, Zberové súťaže (zber mobilov, batérii, elektra, papiera, oblečenia...), Deň jablka, Halloween, Workshop: „Spoznej sám seba.“ Burza kníh a mnoho ďalších.

Na otázky zodpovedali Anet a Vanes – žiačky 9. A

Škola v Irsku (Aghamore)

V Irsku jsem žil od svých necelých šesti let. V první škole, do které jsem chodil, jsem absolvoval předškolní výchovu v délce dvou let, která je součástí povinné školní docházky. Na druhé škole jsem začal chodit do 1. třídy a chodil jsem tam až do 3. třídy, potom jsme se vrátili do Čech. Fungovali jsme jako malotřídky v Česku – spojení dvou ročníků do jedné třídy.

V tomto článku bych vám rád přiblížil rozdíl mezi českou a irskou školou a popsal vám, jak to tam vůbec chodí.

Začíná se v 9:00 ve škole Aghamore. Nezačne se ale hned učit, nýbrž se potkávají žáci 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7. a 8. třídy s učitelkami. A pak nás čekala tělocvičná chvilka, což znamenalo, že jsme šli běhat kolečka. Ta kolečka se běhala za školou, kde bylo fotbalové hřiště.

V 10:00 se žáci vraceli zpátky do tříd a učili se – angličtinu, irštinu, matematiku, chemii, fyziku, zeměpis, přírodopis, dějepis, tělocvik, výtvarku, náboženství a hudební výchovu. Děti se učily do 12:00, pak měly přestávku. 1. přestávka trvala 15 minut, potom se učily a další (třicetiminutová) přestávka byla od 13:00. Výuka pokračovala každý den do 15:00. Pak se šlo domů nebo do družiny.

A jak se ve škole hodnotilo? Jednou za měsíc jsme psali testy, které byly hodnoceny 1-5. Pětka byla nejlepší a jednička nejhorší, bylo to vlastně bodování. Stejně to bylo potom na vysvědčení. Hodnotilo se úplně všechno – čtení, psaní, mluvený projev v rámci jednoho předmětu, vztah k učení, vztah ke škole, v závěru ještě učitelky připojily slovní hodnocení, hodnotilo se za celý rok, ne za pololetí.

Škola je hodně nábožensky zaměřená, připravuje i na křest. Ten jsem absolvoval právě ve třetí třídě. Náboženství je také hodnocené v rámci školy.

Obědy byly vždy stejné v daný den – takže vždy v pondělí totéž, v úterý totéž a tak dále.

Když jsem chodil do školy v Irsku, bylo to úplně něco jiného než tady. Abych řekl pravdu, čekal jsem něco jiného. Škola vypadala jinak než tady, třída měla spojené dva ročníky. O přestávkách se mohlo chodit ven, tady ne kvůli bezpečnosti, což chápu. Co jsem tam ale nechápal, že když se tam někdo s někým během přestávky pral, paní učitelky si toho nevšímalý a neřešily to. Mohl se tam hrát fotbal, basketbal, gealic a hurling. Kdybych měl vysvětlit GEALIC – je to sport podobný ragby, ale s kulatým míčem. Měli jsme i plavání, sportovní den a fotbalové zápasy. Domácích úkolů bylo hodně, na každý den 1 až 5 úkolů. Ty jsme dostávali do školního informačního systému. Byl to stejný princip výuky jako v Čechách v době covidu, my jsme ale neměli výuku přes počítač. Všichni byli doma, nešlo se učit a karanténa to rozsoudila tak, že museli zavřít školu na rok. A pak už jsme letěli do Česka. A ztratil jsem všechno, co jsem měl –

vzpomínky na irskou školu, na žáky, s kterými jsem se učil. Doted' na to vzpomínám a stýská se mi po té škole.

Petr Horčíčko, 7. třída

Reportáž

Rozhovor s prvňáčkem

Připravili jsme si pro Vás krátký rozhovor s žákem první třídy, pár jednoduchých otázek se zajímavými odpověďmi.

1. Jak se ti zatím líbí ve škole?

Dobrý, moc se mi líbí výzdoba a obrázky na chodbách školy. Líbí se mi naše třída.

2. Jaký je tvůj oblíbený předmět?

Matematika, jde mi a baví mě, jak ji paní učitelka učí.

3. Jak spolu vycházíte ve třídě s kamarády?

Hádáme se, někteří spolužáci porušují třídní pravidla a pak se kvůli tomu hádáme. Ale paní učitelka často zakročí a pak už je to v pohodě.

4. Co tě ve škole nebaví?

Výtvarka, nebaví mě kreslit.

5. Co tě ve škole baví?

Nejradši mám školní družinu, paní družinářka je moc fajn.

6. Jak ti chutnají školní obědy?

Moc mi to chutná. Na obědy chodím rád.

7. Co se ti nejvíc líbí na paní učitelce?

Paní učitelka skvěle učí tělocvik, moc mě to s ní baví. Hrajeme zábavné hry atd.

8. Jednu věc, kterou bys na paní učitelce změnil?

Aby nedávala tolik domácích úkolů.

Děkujeme Honzíkovi z 1. třídy za super spolupráci:)

Rozhovor s paní Hejralovou

V tomto okénku se dozvíte něco o Svatavě Hejralové, o její kariéře a práci v divadle Krakonoš ve Vysokém nad Jizerou. Zeptali jsme se jí na pár otázek, na které nám ochotně odpověděla.

Kolik Vám je let a co jste vystudovala za střední školu?

Je mi 66 let a jsem pracující důchodce.

Vystudovala jsem gymnázium v Jilemnici, na vysokou školu jsem pro špatný kádrový posudek nesměla jít, povolenou jsem měla vyšší odbornou školu pro kulturní pracovníky v Chrudimi.

Jak jste se dostala k divadlu a jaká je Vaše nejoblíbenější vzpomínka na divadlo?

K divadlu jsem tihla od mala, protože tatínek hrál divadlo v Rokytnici, ale to až v dospělosti. Narodil se tady ve Vysokém a kamarádil se s Jarkou Hejralem, jehož rodiče byli domovníky v divadle Krakonoš. Na gymnáziu jsem měla za spolužáka Jana Hejrala, který mě představil svým rodičům. Když zjistili, kdo jsem (znali tatínka), okamžitě mi nabídli roli v operetě s názvem Nazdar, tati!

A tak jsem zakotvila nejen ve vysokém divadle, ale zároveň na národní přehlídce, je to letos přesně 50 let.

Vzpomínky z divadel je neskutečně mnoho. Vybrat je těžké, ale dodnes si nesu v sobě vzpomínku z oslav 200 let od založení divadla ve Vysokém v roce 1986. Po premiéře lidové hry se zpěvy-Nová komedie o Libuši a dívčí vojně v Čechách. To jsem poprvé zažila, jak nádherný je to pocit, když povstane celé tleskající hlediště, včetně mnoha odborníků.

Co Vás na práci fascinuje nejvíce a co je pro Vás nejdůležitější a proč?

Bud' jednoduchá odpověď - divadlo jako takové nebo širší - ve hraní různorodost rolí, které vám umožní se dostat do jiné osoby, kterou byste ve skutečném životě nemohli nikdy být. A v divadle jako takovém lidi, se kterými se setkávám a zažíváme vznik představení od čtecích zkoušek, po aranžovačky až k finální podobě.

Radost ze souznění s diváky, že čas nebyl promarněný.

Rozhovor sestavila Natálie Body, 9. třída.

Fotoreportáž

Projekt Příběhy našich sousedů
článek v příštím vydání Větrníku

Bezpečnost na prvním místě

Poražen na přechodu pro chodce

V pondělí 6. ledna 2014 jsem odjel autobusem v 06.05 z Plavů do Prahy. Do Prahy jsme dorazili včas a metrem jsem dojel na Karlovo náměstí. Bylo asi osm hodin, když jsem byl v „Kachlíkárně“, jinak ve fakultní poliklinice. Vystál jsem frontu u okénka „na krev“ a dostal pořadové číslo. Byl jsem asi 132. v pořadí. Šlo to ale kupodivu rychle, a tak jsem vycházel asi v 08.45 z „Kachlíkárny“. Aby to šlo rychleji, rozhodl jsem se, že do „čurologie“, jinak urologické kliniky, půjdu pěšky, to je v Praze nejrychlejší. Největší zdržení bude asi na přechodu ulice Ječné (a bylo!), tam svítí zelená pro chodce opravdu jen krátce.

Když jsem doběhl k přechodu, zrovna padla zelená. Pomyslel jsem si, že mít takové štěstí po ránu, musí být výjimečné. Předešel jsem asi čtyři chodce (neshoduje se), kteří se zřejmě rozmýšleli, budou-li přecházet. Vlevo téměř stála tramvaj, jen se tak došourávala ke stop čáře. Ve směru nahoru, v jeho levém pruhu, stálo (šouralo se) nějaké větší auto. Proti mně z protějšího chodníku vyšli asi dva chodci (tři). Když jsem míjel stojící auto (popojíždělo), viděl jsem periferním viděním, že proti mně v jeho pravém pruhu jede nahoru auto, ale pomalu to dojíždí jen ke stop čáře, jsem si pomyslel. Jenže

nedojíždělo a uslyšel jsem silnou plechovou ránu, za sklem vyděšená tvář, prudce se přiblížila střecha auta a pak byla tma, ale taková divná, spíš šedivo.

Ted' je nutno vložit jsem to, co je zachyceno na videozáznamu, kde je také časový kód. V 09.00.22 jsem narazil pravým bokem do levého světla auta, sklouzl se po haubně a hlavou, nad levým uchem, narazil někam tam, co se spojuje levý sloupek se střechou. Pak jsem sklouzl bokem vedle auta, hlavou napřed narazil na zem a pak jsem se nadzvedl a znovu praštil hlavou o zem, to bylo potřetí, a zůstal ležet. Natáhl jsem jednu nohu a dostal se tak pod přední kolo toho auta v levém pruhu. Toto auto už ale dávno zuřivě brzdilo, takže mezi kolem a mou nohou zůstala mezera alespoň metrová. Tím jsem blokoval oba jízdní pruhy a auto v levém pruhu pak i koleje tramvaje nahoru ulicí Ječnou.

Asi za tři sekundy začali řidiči vybíhat a snažili se nějak pomoci (na řidičku, která to způsobila, prý křičeli: „Ty krávo, ty jsi ho zabila!“), podle videa přiběhl z chodníku i kolem jdoucí medik, jenže měl zřejmě obavu z poraněné páteře, a tak (podle svědecké výpovědi) volali opět na záchranku, co mají dělat, když ze mne teče krev. A tak mne zachraňoval medik pod dálkovým dozorem lékaře záchranky, která se řítí pro mne.

Pak přiběhl světle oblečený pán s kapucí z levé strany, proplétal se mezi kličkujícími auty a sklonil se nade mnou. Pamatuji si určitě, že v jeden moment jsem viděl smutně se usmívající mužskou tvář jakoby v kapuci. Prý to byl lékař, to ale není nic divného, vždyť na Karlově náměstí je nemocnic několik. Necítil jsem naprosto žádnou bolest a neměl jsem ani náznak strachu. Zásah záchranky a moje nakládání do sanitky na videu již není, a tak si přečtěte další moje chatrné vzpomínky.

Trochu jsem pak vnímal strašný plechový rachot („jako když se sype železářství“) pod sebou a došlo mi, že se pode mnou skládají nožičky a kolečka nosítek (to už ale nechápu, jak jsem odhadl ta nosítka, když v nemocnici jsem neměl tušení, jak jsem se do nemocnice dostal). Usoudil jsem tehdy, že rachot je zřejmě pro to, aby to vzbudilo i mrtvého. Podle fotografické dokumentace zbyla po mně na zemi téměř metrová skvrna od krve-krev ze mne tekla z celkem povrchové tržné rány na hlavě, ale zato hodně. Pak opět šedivo a ječení sirény rychlé lékařské služby.

Na vykládání ze sanitky se nepamatuji, jen jsme pak jeli úzkou chodbou, nade mnou ubíhaly svítící zářivky, jak bývá v detektivkách, a čekající pacienti stáli u zdí, abychom mohli projet. Tam jsem slyšel ženský hlas „Ježíš Marjá, ten vypadá!“ Chtěl jsem se tedy podívat, kdo to, jako, má vypadat, ale nemohl jsem hnout hlavou. Octl jsem se v nějaké místnosti s velikými hodinami, které ukazovaly 9.00 (neshoduje se, nejméně 10.00-do nemocnice jsem byl přijat v 09.40.). Kolem pobíhali v dokonalé souhře sestry a lékaři. U mého levého ucha jsem slyšel takový divný zvuk, jako by kancelářskou sešívačkou na listiny sešívali drátěnými skobičkami něco na mé hlavě. Necítil jsem nic, i když to byla 11 cm dlouhá, hvězdicová tržná rána, ale přišlo mi to najednou k smíchu i v tom omámení—taková blbost, kancelářskou sešívačkou sešívat kůži! Pan doktor, co mne sešíval, chvilku přestal a řekl: „To bych rád věděl, co je Vám v téhle situaci k smíchu.“

Nějak jsem nemohl otevřít hubu-možná to bylo dobře-co by si o mně a kancelářské sešívačce pomyslel. Sestra silným hlasem zavolala: „Komu máme dát zprávu, že jste tady?“ Nahlas jsem uvažoval o manželčině mobilu, ale ona ho, jako vždy, nenajde-raději na pevnou, tam řve siréna místo zvonku, to nepřeslechne a vychrlil jsem číslo na pevnou do mlejna-z druhého kouta ošetrovny se ozvalo potichu: „Bude to dobrý, je při sobě a pamatuje si číslo.“

Pak jsem slyšel: „Odvezte ho na cétěčko.“ Nebyl jsem si jist, je-li to ten ohromný toroid, a byl to on. S potíženími mne přendali na pojízdný stůl a ten se dal do pohybu. Ještě jsem se stačil zeptat, mohu-li se zevnitř podívat, lékař chvíli nebyl mocen slova, ale striktně mi to zakázal a nařídil zavřít oči. Přesto jsem se malinko koukl, jak se asi napájí ta obíhající hlavice, jenže stejně bylo všechno zakrytované... Projížděli to se mnou několikrát, asi byl zajímavý pohled do mého nenormálního mozku.

Když jsem vyjel z toroidu, přišli páni doktoři a sdělili mi, že nemám nic zlomeného, „jen“ výron krve do mozku, ale ne na moc důležitém místě (bylo to na čtyřech místech) a parádní otřes mozku, takže Vám můžeme sundat to okružní kolem krku. Budou to denně sledovat, jestli se ten výron bude vstřebávat.

Jel jsem na nosítkách po chodbách, výtahem, zase chodby, až jsem se octnul na pokoji. To vše v jakýchsi mlhách a s pocitem, že se to děje někomu jinému, a s pocitem naprostého bezpečí. Jistě jsem měl v sobě nějaké anestetikum a přibyl mi i flastr na druhé ruce. To mi prý už v sanitce odebírali krev pro zkoušku na alkohol, ale byla negativní (těch měření bylo víc). Přišel jsem k sobě, když ze mne tahali oblečení. Jedna sestra mi přepočítávala peníze ve šrajtofli ... „Dvě stě, čtyři sta, šest set, to nebudeme dávat do trezoru, to nestojí za to.“ Další sestra hlásila: „Tu bundu a batoh hodím do odpadu.“ Mírně jsem zaprotestoval slovy: „To né, to je památečný.“ Sestra to tedy hodila do červeného polyetylenového pytle, který se prý, jak tvrdil Jirka, používá při sběru lidských ostatků.

Vzpomněl jsem si na mobil, který mi zmizel při tom nárazu z kapsičky košile. Všichni se dali do hledání mobilu a byl nalezen v mých spodkách-ležel jsem na něm. Mobil to přežil, a když na chvíli všichni odešli, napadl mne čin v té chvíli pro pacienta s otřesem mozku, trochu nezvyklý. Popadl jsem mobil, natáhl ruku a vyfotografoval se.

Obrázek to je hrozný a napadlo mne, že to mohu poslat jen Jirkovi, ten to zvládne. Jenže já doposud žádný obrázek mobilem nikdy neposílal, nikdy se mi to totiž nepovedlo-nechápu, co na mobilu zmáčknot. Ale stal se skutečně zázrak a fotka zřejmě sama odešla! Za chvíli Jirka poslal SMS, že tuhle STRAŠNOU fotku NELZE nikomu ukázat! Musí na to napřed Markétu připravit a teprve potom Helenu. No, jenže šlo to mnohem snáze, přežili to všichni.

Pak přišel pan doktor, ošetřující lékař a vysvětlil, že normálně po otřesu mozku pacienty propouštějí do 24 hod, ale mne si tam nějaký den nechají, aby mohli sledovat, jak se vstřebává to krvácení do mozku. Pan doktor řekl, že nechápe, jak je možné, že nemám

nic zlomeného, měl bych mít osteoporózu danou věkem, a tudíž být samá zlomenina. Ujistil jsem ho, že jsem ještě z předválečného materiálu a ten že něco vydrží-doktor se chechtal. Postěžoval jsem si ale, že nemohu najít místečko navrch, kde by mne něco nebolelo-hlavně levé rameno. Doktor řekl, že se diví, že je toho tak málo, ale že to bude bolet pár měsíců. Mělo by se to spravit samo, ale pro jistotu mne ještě předhodí na rentgen toho ramene.

V ten okamžik se přihnul vyšetřující z dopravní policie, jestli bych mu mohl říci, jak se to stalo. Chvilku jsem tupě zíral a zjistil jsem, že v mé paměti je vše dokonale smazáno, a navíc jsem zjistil, že nemám ponětí, co vůbec dělám v nemocnici. V mé paměti se to muselo mazat až dlouho po úrazu! Pan doktor zpozorněl, protože to cosi znamená, a policista začal napovídat: „Přišel jste k přechodu pro chodce na Karlově náměstí, rozsvítla se pro Vás zelená...“ V ten okamžik jsem si vzpomněl na tramvaj 22 a pokračoval jsem, ale jen kousek-pak opět tma. Dostali jsme se ve spolupráci až k nárazu a pak byla tma naprostá. Policista řekl: „To nevádí, to bylo jen pro pořádek, my to máme celé na videu, máme tam kameru, je tam každou chvíli něco.“ Okamžitě jsem dospěl k názoru, že bez onoho videa NEMOHU NADÁLE ŽÍT!! Uznáte, že to v takové situaci není normální.

Sotva odešel vyšetřovatel, přišla sestra a měřila tlak-ostatně to měření tlaku bylo pětkrát denně-jestli někde neucházím. Sestra byla spokojená a chtěla vědět, co užívám. Za zlaté tele jsem si nevzpomněl, ale pomocí SMS jsem se to od Helenky dozvěděl. Léky obstarali, a to bylo báječné-nemusel jsem si od té chvíle nic pamatovat-chodila sestra a cpala do mne léky.

V ten moment přišla paní doktorka z nervového a měl jsem si sáhnout na nos a levou patou na pravé koleno, kouknout vlevo, bradu na prsa, vypláznout na ni jazyk a mnohá jiná protná cvičení-nakonec paní doktorka řekla: „To snad není možné, prosím Vás, ještě jednou, to není možné, vy jste to přežil bez následků.“

Konečně všichni odešli. Napadlo mne, co kdybych poslal SMS Pavlu Vobořilovi, Vaškovi a Jirkovi Voženílkovi? Trošku se mi písmenka míhala, ale napsal jsem. Od obou přišel telefon okamžitě, Jirka nebyl k mání. Pavel je na cestě, kde prej ležím. To jsem nevěděl, ale sestra mi řekla, že na Karláku na první chirurgii, druhé oddělení v přízemí. Důkladně jsem to zmotál, ale Pavel to přesto našel, o mně prý věděli už i na hlavní vrátnici. Pavel přišel o dvou berlích a krásně jsme si popovídali.

Mezitím volal Vašek, že nemůže přijít, ale že za sebe posílá ing. Smolu-toho, co se svým kolegou mají na svědomí to nádherné přepsání Osvobozeného divadla na CD. Sotva odešel Pavel, přišel ing. Smola a krásně jsme si popovídali o gramofonkách, Lád'ovi Kussovi a vůbec, jako kdybychom se znali léta.

Milan Fügner

Pokračování v dalším vydání školního Větrníku.

Sport

Sportovní den pro žáky 2. stupně

V pondělí 9. října se žáci 2. stupně zúčastnili sportovního dne. Bohužel nám moc neprálo počasí, a tak jsme soutěžili v sokolovně. Disciplíny byly: člunkový běh, hod na koš basketbalovým míčem, lehy sedy, skok daleký a hod medicinbalem. Sportovní zápolení trvalo celé dopoledne. Všichni žáci tyto disciplíny úspěšně zvládli a ti nejlepší byli odměněni diplomem.

Štěpán Slavík, 6. třída

Sportovní den pro děti z 1. stupně naší školy

V pondělí 18. 9. se ve Vysokém nad Jizerou už podruhé uskutečnil sportovní den pro děti z 1. stupně naší školy. Letos si děti zasoutěžily na venkovním sportovišti u sokolovny. Žáci si zahráli turnaje ve florbalu, fotbalu, házené a frisbee.

Vítězné družstvo – tým “kámoši”; ve složení: Věra Dislevič, Eliška Volfová, Matyáš Drábek, Nikolas Dlabola, Janek Šulc, Dan Bartoníček, Matyáš Zelenka, Daniel Hladík, Vojtěch Horáček, Elise Stronerová a Martin Kadlec získali pěkné ceny a šanci zúčastnit se národního finále v Kladně. Zde budou někteří členové týmu “kámoši” reprezentovat naši základní školu a Liberecký kraj.

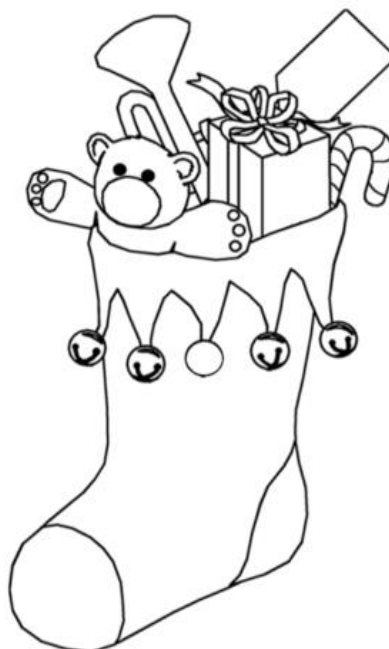
Tento sportovní den byl zrealizován za podpory města Vysoké nad Jizerou a zrealizoval ho pan Mgr. Jan Váňa.

Děti si tuto aktivitu užily, některé sporty se i trochu naučily, ale hlavně si společně zasportovaly. Všem organizátorům patří poděkování.

K. Hynková

Najdi rozdíly

Omalovánka

Balónky s.r.o.
www.balonky.cz

Recept na medovníkové koule

Suroviny

Těsto upečeme:

500 g hladké mouky

2 vejce

2 lžičky jedlé sody

60 g rozpuštěného másla

4 lžíce medu

200 g cukru moučka

Krém - utřeme máslo se salkem:

1 slazené karamelové salko

250 g změkklého másla

Upečené těsto nastrouháme a smícháme s krémem. Necháme v lednici odležet přes noc a tvarujeme do kuliček, které obalujeme v nastrouhaných oříškách nebo nastrouhaném těstě.

Přejeme dobrou chuť 😊

Karolína Francová, 9. třída

A to je vše, co jsme si pro Vás v tomto čísle připravili. Doufáme, že se Vám toto vydání líbilo, a dovolte malé přání:

Přejeme Vám krásné prožití vánočních svátků a hodně štěstí a zdraví v novém roce 2024.